

Делфина се обжрна да му поблагодари за неговата услужливост, но то беше вече изчезнало. Тя повървя още малко и стигна до едно зелено бърдо. Там нямаше зима. Слънцето се усмихваше от синиото безоблачно небе. Птичките весело пееха. Делфина видя наоколо си червени ягоди. Зарадва се тя, напълни кошничката, която носеше и бърже се повърна назад.

Доиде до желязната решетка, но вратата, през която влезе, беше изчезнала. Твърде разтревожена тя се лута насам, натам без да може да намери изход. Изведнаж тя чу подсвирване.

— Има някой тядява, — помисли си тя, той ще ми покаже пътя. — И като чу отново подсвирването тя отърча нататък.

Пред нея се простираше голяма и зелена поляна. Оттатък поляната — езеро, по което плуваха красиви лебеди. В средата на езерото се издигаше красив дворец, заобиколен с градина, окичена с цветя и портокалена горичка. Като се приближи до езерото, Делфина видя едно джудже седи на брега. Джлгата му сива брада падаше почти до колените му и му придаваше див и грозен вид. В едната си ръка джуджето държеше свирка, а в другата джлжг прът. Делфина се уплаши и се скри зад едно дърво. Скоро тя разбра, че джуджето пазеше лебедите. Щом някой от тях се опит-

ваше да излезе из езерото джуджето го връщаше с подсвирване. Ако ли пък се не връщаше, шибваше го с пръчката си. Наколо нямаше никой друг, освен това чудновато човече. Делфина събра всичките си сили, претраши се и се приближи до джуджето.

— Господине, — каза му тя, — можете ли ме опжти, как да излеза оттук? Загубих пътя, а искам да се върна по-скоро у дома.

Джуджето я изгледа изненадано, но не отвърна ни дума. Съзнаци ѝ показа да седне. Очудена, тя седна. Тогава човечето подсвирна и от другия край на езерото доиде един голем лебед. Той застана пред джуджето.